

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. PhDr. Petra Kuchynky, Ph.D. a Mgr. Jany Komínkové v právní věci **žalobkyně: Tritia spol. s r.o.**, se sídlem Cheb, Truhlářská 7, proti **žalovanému: Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Opava, Kolářská 451/13, v řízení o žalobě proti **rozhodnutí žalovaného ze dne 9. dubna 2014 č.j. 545/1.30/14/14.3**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj ze dne 10.1.2014 č.j. 236/6.72/14/14.3, jímž byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 25 odst. 1 písm. b) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů, pro porušení § 34 odst. 4 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů, za což jí byla uložena pokuta 50.000,- Kč a náhrada nákladů řízení 1.000,- Kč.

Žalobkyně v **žalobě** tvrdila, že svým jednáním nenaplnila znaky skutkové podstaty předmětného správního deliktu, neboť skutečnost, že pracovní smlouva byla písemně vyhotovena, ověřili pracovníci provádějící kontrolu, při níž žalobkyně potvrdila, že písemné vyhotovení smlouvy je připraveno, ale doposud není opatřeno podpisem tehdejšího jednatele JUDr. H.D., proto není k dispozici na prodejně. Následně byla pracovní smlouva správnímu

orgánu předložena 19.6.2012 a vyplývá z ní den nástupu do práce 11.6.2012. Žalobkyně v žalobě dále uvedla, že na podporu tvrzení o uzavření pracovní smlouvy předložila doklady prokazující existenci pracovněprávního vztahu, zejména doklad o zdravotní prohlídce a přihlášku na zdravotní a sociální pojištění s datem podání 11.6.2012, a to přestože oznamovací povinnost zaměstnavatele je termínově podstatně delší. Lze tedy podle žalobkyně konstatovat, že byla uzavřena pracovní smlouva, byť její písemné vyhotovení bylo účastníky podepsáno až s určitým odstupem. To ovšem podle žalobkyně neznamená, že se mělo jednat o dodatečně vyhotovenou listinu v souvislosti s prováděnou kontrolou. Podle žalobkyně se správní delikt podle **§ 25 odst. 1 písm. b) zákona o inspekci práce** týká případů, kdy nedošlo mezi účastníky pracovněprávního vztahu k uzavření písemné pracovní smlouvy vůbec, což není tento případ.

Dále žalobkyně tvrdila nepřezkoumatelnost odůvodnění výše uložené pokuty s tím, že se správní orgán I. stupně omezil na konstatování, že se jedná o závažný správní delikt, což podrobněji nerozvedl. Žalobkyně poukázala na rozhodnutí NSS sp. zn. **1 As 71/2008**, podle něhož smyslem odůvodnění správního rozhodnutí je doložit správnost i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost. Žalobkyně má za to, že pokuta byla uložena ve zjevně nepřiměřené výši, když žalobkyně rozhodně nejednala úmyslně, výše pokuty není podle žalobkyně likvidační, nicméně je citelným zásahem do jejích majetkových práv za situace, kdy její podnikání je ve ztrátě v důsledku růstu cen vstupů, které s ohledem na tvrdou konkurenci nemůže přenést do cen svých výrobků. Podle žalobkyně činí přiměřená pokuta 10.000,- Kč. Alternativně žalobkyně navrhla snížení uložené pokuty na 10.000,- Kč.

Žalovaný **ve vyjádření k žalobě** navrhl zamítnutí žaloby s tím, že správní orgán I. stupně jednoznačně prokázal, že se žalobkyně uvedeného správního deliktu dopustila. Žalovaný poukázal na ust. **§ 2 odst. 4 správního řádu**, podle něhož *musí dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly*. Navíc musel přihlídnout k přitěžujícím okolnostem, že jde o druhé prokázané porušení zákona a že protiprávní stav trval devět dnů.

Součástí **správního spisu** je záznam o zahájení kontroly ze dne 15.6.2012, podle něhož v provozovně žalobkyně v Chebu, Truhlářská 7 byla tohoto dne ve 13:25 provedena kontrola, při níž byla zjištěna osoba D.F., která uvedla, že nastoupila dne 11.6.2012 jako prodávačka a pracovní smlouvu podepsala při nástupu. Na provozovně pracovní smlouva nebyla k dispozici a paní F. ji také nemá. Doklady byly požadovány telefonicky po účetní firmy, která sdělila, že smlouvu ještě musí podepsat pan doktor, a proto ji nemůže zaslat na prodejnu. Dne 19.6.2012 žalobkyně předložila správnímu orgánu I. stupně písemnou pracovní smlouvu s uvedenou zaměstnankyní datovanou 11.8.2012, ze které vyplývá sjednání pracovního poměru na dobu určitou do 31.12.2012 s dnem nástupu do práce 11.6.2012 na druh práce prodávačka – regálová služba. Dále žalobkyně předložila pracovní list D.F. z června 2012, týkající se pracovní doby od 11.6. do 18.6.2012. Podle protokolu o výsledku kontroly ze dne 9.7.2012 při kontrole dne 15.6.2012 byla zjištěna na pracovišti D.F., která prodávala pečivo a informovala zákazníky o zboží. Tato uvedla, že pracuje na základě pracovní smlouvy, kterou podepsala 11.6.2012, avšak pracovní smlouvu nemá a na provozovně není, byl předložen pouze pracovní list – vedení docházky od 11.6.2012. Telefonicky účetní žalobkyně sdělila, že pracovní smlouvu musí nejprve podepsat pan doktor a teprve poté bude dodána na provozovnu.

Dne 19.6.2012 byla správnímu orgánu I. stupně předložena pracovní smlouva D.F. Podle závěru protokolu o výsledku kontroly nebyla dne 15.6.2012 na provozovně předložena pracovní smlouva pro D.F., což je v rozporu s § 136 zákona č. 435/2004 Sb., zákona o zaměstnanosti, podle něhož právnická nebo fyzická osoba je povinna mít v místě pracoviště kopie dokladů prokazující existenci pracovněprávního vztahu. Protože nebyla dosud pracovní smlouva podepsána zaměstnavatelem, hodnotil správní orgán I. stupně smlouvu jako doklad dodatečně vytvořený, na který nebude brán zřetel. Správní orgán dospěl k závěru o spáchání správního deliktu umožnění výkonu nelegální práce. Žalobkyně požádala o přezkoumání protokolu o výsledku kontroly a předložila lékařský posudek o zdravotní způsobilosti k práci datovaný 11.6.2012 týkající se zaměstnankyně D.F. a oznámení o nástupu do zaměstnání této zaměstnankyně ke dni 11.6.2012 pro účely OSSZ. Dále žalobkyně předložila hromadné oznámení zaměstnavatele pro Všeobecnou zdravotní pojišťovnu datované 13.6.2012, z něhož rovněž vyplývá datum nástupu do zaměstnání zaměstnankyně F. ke dni 11.6.2012. Správní orgán I. stupně v rámci přezkoumání protokolu změnil právní kvalifikaci na porušení ust. § 34 odst. 4 zákoníku práce.

Při jednání dne 20.6.2013 žalobkyně uvedla, že pokud pracovní smlouva písemně byla vyhotovena, nemůže být žalobkyně odpovědna za protiprávní jednání. V daném případě totiž nevznikl žádný stav právní nejistoty s ohledem na skutečnost, že zaměstnankyně paní F. byla přihlášena na OSSZ u VZP s datem 11.6.2012. Ke svým majetkovým poměrům odkázala žalobkyně na hospodářský výsledek, který lze nalézt v obchodním rejstříku na internetu v daňovém přiznání. První rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve věci samé bylo k odvolání žalobkyně zrušeno žalovaným z důvodu nepřezkoumatelnosti výše uložené pokuty. Žalovaný v tomto rozhodnutí poukázal na rozsudek NSS ze dne 31.5.2007 č.j. **4 As 64/2005-59**, podle něhož *„správní orgán je povinen při ukládání sankce zabývat se podrobně všemi hledisky, které mu zákon předkládá, a podrobně a přesvědčivě odůvodnit, ke kterému hledisku přihlédl, a navíc podrobně odůvodnit, jaký vliv mělo toto hledisko na konečnou výši pokuty. Výše uložené pokuty musí být zdůvodněna způsobem nepřipouštějícím rozumné pochyby o tom, že právě taková výše pokuty odpovídá konkrétním okolnostem případu.“* Dále žalovaný poukázal na rozsudek NSS ze dne 27.3.2008 č.j. **4 As 51/2007-68**, podle něhož *„úvaha správního orgánu musí vést k hodnocení individuální povahy protiprávního jednání, přičemž je třeba rozlišovat přitěžující a polehčující okolnosti a vždy je posuzovat z hlediska konkrétního dopadu na daný případ. Uvede-li správní orgán pouze, že k nějakému aspektu přihlédl, aniž by sdělil, jakou hodnotu, byť abstraktně vyjádřenou, tomuto aspektu přiřadil, stává se takové tvrzení do značné míry neurčitým a nepřezkoumatelným.“*

Správní orgán I. stupně znovu uznal žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu s odůvodněním, že skutkový stav věci byl kontrolním orgánem dostatečně zjištěn a žalobkyně neprokázala při kontrole existenci písemného vyhotovení pracovní smlouvy s paní F., která vykonávala závislou práci bez písemného vyhotovení pracovní smlouvy. Protože žalobkyně nemohla předložit písemné vyhotovení pracovní smlouvy a dne 19.6.2012 předložená kopie byla datována 11.8.2012, vyhodnotil ji kontrolní orgán jako dodatečně vyhotovenou smlouvu. Z předložené kopie není podle správního orgánu I. stupně zřejmé, kdy byla skutečně vyhotovena písemně a kdy skutečně došlo k jejímu podpisu. Teprve na základě dodatečného doložení dalších dokladů byla prokázána existence ústně uzavřeného pracovněprávního vztahu od 11.6.2012. Správní orgán I. stupně považuje za závažné, že žalobkyně zaměstnávala svého

zaměstnance bez písemně uzavřené smlouvy. V okamžiku kontroly žádná písemně uzavřená pracovní smlouva neexistovala, a proto šlo o spáchání správního deliktu na úseku pracovního poměru. Tím, že nesplnila povinnost danou ust. § 34 odst. 4 zákona č. 262/2006 Sb., naplnila žalobkyně jak formální, tak i materiální stránku správního deliktu. Formální stránku naplnila naplněním obecných znaků správního deliktu, jak je uvedeno v zákoníku práce, tj. pracovní smlouva musí být uzavřena písemně. Materiální stránku naplnila ohrožením společenských zájmů chráněných zákonem o inspekci práce. Uvedený správní delikt je podle správního orgánu I. stupně negativním jevem v naší ekonomice, který nelze tolerovat. Při rozhodování o výši pokuty vzal orgán inspekce práce v úvahu skutečnost, že se jedná o druhé prokázané porušení zákona žalobkyní. Správní delikt na úseku pracovního poměru patří mezi závažné správní delikty na úseku zaměstnanosti. Žalobkyně nesplnila zákonnou povinnost, když u uvedené zaměstnankyně neuzavřela písemně pracovní smlouvu. Za tento správní delikt lze uložit pokutu až do 10.000.000,- Kč. Správní orgán I. stupně dále přihlédl k tomu, po jakou dobu trval protiprávní stav, a k tomu, že uložená pokuta by měla plnit preventivní funkci tak, aby si žalobkyně dala příště pozor a nejednala již nikdy protiprávně. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nepředložila majetkové poměry, správní orgán nahlédl do obchodního rejstříku a sbírky listin, kde je uvedena účetní závěrka za rok 2012, k níž správní orgán přihlédl.

V odůvodnění žalobou **napadeného rozhodnutí** žalovaný uvedl, že při provedené kontrole paní F. uvedla, že pro žalobkyni pracuje jako prodavačka od 11.6.2012 na základě pracovní smlouvy, kterou žalobkyně dosud nepodepsala a nepředala. V průběhu kontroly si tuto informaci ověřili inspektoři u účetní žalobkyně, podle níž je pracovní smlouva vyhotovena písemně, ale není ještě podepsána žalobkyní. Dne 19.6.2012 vedoucí provozovny žalobkyně předala správnímu orgánu I. stupně pracovní smlouvu paní Formánkové. Podle žalovaného tak žalobkyně zaměstnávala paní F. od 11.6.2012 bez písemně uzavřené pracovní smlouvy. K výši uložené pokuty žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně nahlédl do veřejného rejstříku a do sbírky listin, kde je založena účetní závěrka z roku 2012, k níž přihlédl při ukládání pokuty. Správní orgán I. stupně dále podle žalovaného přihlédl k závažnosti spáchaného správního deliktu, když zákonodárce toto protiprávní jednání považuje za velmi závažné a od 1.1.2012 stanovil horní hranici 10.000.000,- Kč. Správní orgán I. stupně podle žalovaného vzal v úvahu skutečnost, že se u žalobkyně jedná o druhé prokázané porušení zákona a že protiprávní vztah trval od 11.6. do 19.6.2012. Způsob spáchání je v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí podle žalovaného řádně popsán, když je konstatováno, že v den kontroly žalobkyně pracovní smlouvu nepředložila a učinila tak až 19.6.2012. Co se týče následku správního deliktu žalovaný konstatoval, že mohl vzniknout stav právní nejistoty zúčastněných osob – paní D.F. – o základních právech a povinnostech. Nevyhotovením pracovní smlouvy písemně byl vytvořen prostor k nerespektování dalších povinností účastníkem řízení jako zaměstnavatelem. Žalovaný dále poukázal na to, že skutková podstata správních deliktů je vždy koncipována jako objektivní odpovědnost každého subjektu, tzn. že není rozhodné, zda k porušení předpisů došlo nedbalostně či úmyslně. Žalovaný odkázal na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 25.11.1994 č.j. **6 A 12/94-60**, podle něhož *„správní úřad se při rozhodování o povinnosti právnické osoby platit sankci za správní delikt v oboru práva veřejného (tzv. odpovědnost za správní delikt) řídí obdobnými principy jako soud v oboru práva soukromého při rozhodování o obecné odpovědnosti za škodu. Základním předpokladem pro uložení sankce je tak zejména skutečnost, že poškození nebo ohrožení zákonem chráněného zájmu nastalo provozní činností fyzické osoby – podnikatele, nebo tehdy, jestliže tento důvod vznikl při činnosti fyzické osoby –*

podnikatele jednáním nebo opomenutím osob, které k této činnosti fyzická osoba – podnikatel použila. Odpovědnost za správní delikt má objektivní charakter“. Žalovaný dále poukázal na ust. **§ 2 odst. 4 správního řádu**, podle něhož *správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.* Rozhodování o skutkově shodných nebo podobných případech v rámci kontrolní činnosti orgánu inspekce práce nemůže při stanovování výše sankce zakládat vznik nedůvodných rozdílů. Žalovaný poukázal i na rozsudek NSS č.j. **1 As 92/2008-133** ze dne 20.4.2010, podle něhož *„aby pokuta naplnila svůj účel z hlediska individuální i generální prevence, musí být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele. Odpovídající intenzita majetkové újmy bude v konkrétních případech závislá na řadě faktorů, v první řadě na závažnosti spáchaného deliktu. Ta vždy zahrnuje jak typovou závažnost, kterou zákonodárci vyjádřili již rozpětím zákonné sazby, tak individuální závažnost v konkrétním případě.“* Žalovaný citoval i rozsudek NSS ze dne 24.5.2006 č.j. **1 Afs 50/2005-97**, podle něhož *„povinnost k sankčnímu peněžnímu plnění je vždy pocítována tíživě, ovšem i to je projevem jejího preventivního a represivního účinku; tyto funkce by přitom měly být rovnoměrně vyváženy.“* Podle žalovaného finanční postih musí být znatelný v majetkové sféře delikventa, tedy být nikoli zanedbatelný, a nutně musí v sobě obsahovat i represivní složku. V opačném případě by postih delikventa smysl postrádal. Postih musí mít sílu odradit od nezákonného postupu i jiné nositele stejných zákonných povinností.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle **§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb.**, soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobkyně souhlasila a žalovaný se k tomu ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

Žaloba není důvodná.

Žalobkyně v žalobě především tvrdila, že se nedopustila správního deliktu, neboť ode dne 11.6.2012 byl pracovní vztah se zaměstnankyní D.F. uzavřen a pracovní smlouva byla vyhotovena, byť dosud nebyla podepsána jednatelem žalobkyně. Ust. **§ 25 odst. 1 písm. b)** zákona o inspekci práce se podle žalobkyně vztahuje pouze na případy, kdy není pracovněprávní vztah uzavřen vůbec.

Podle **§ 25 odst. 1 písm. b) zákona č. 251/2005 Sb.**, o inspekci práce *právnícká osoba se dopustí správního deliktu na úseku pracovního poměru nebo dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr tím, že neuzavře písemně pracovní smlouvu, dohodu o provedení práce nebo dohodu o pracovní činnosti.*

Z tohoto ust. podle názoru soudu vyplývá, že výklad žalobkyně nelze přijmout. Případy, kdy není vůbec uzavřen pracovněprávní vztah, jsou subsumovatelné pod skutkovou podstatu správního deliktu podle **§ 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti**, podle něhož *právnícká osoba nebo podnikající fyzická osoba se správního deliktu dopustí tím, že umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1.* Podle **§ 5 písm. e) bod 1 téhož zákona se pro účely tohoto zákona rozumí nelegální prací, výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah.**

V dané věci je nesporné, že zaměstnankyně D.F. vykonávala u žalobkyně v době kontroly závislou práci ve smyslu § 2 odst. 1 zákoníku práce, a to v rámci pracovněprávního vztahu založeného na pracovní smlouvě. Tato pracovní smlouva byla v době kontroly vyhotovena, avšak podepsána byla pouze jednou stranou, a to zaměstnankyní. Tím, že za žalobkyni nebyla pracovní smlouva dosud podepsána, žalobkyně naplnila skutkovou podstatu správního deliktu podle § 25 odst. 1 písm. b) zákona o inspekci práce, neboť u žalobkyně vykonávala závislou práci fyzická osoba, s níž žalobkyně dosud neuzavřela pracovní smlouvu písemně.

Pochybení tedy spočívalo v absenci podpisu jednatele žalobkyně na pracovní smlouvě v době kontroly. Soud se ztotožňuje se žalobkyní v tom, že bylo prokázáno, že pracovní smlouva nebyla vyhotovována dodatečně po provedení kontroly. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí nesprávně uvedl, že smlouvu hodnotil jako dodatečně vyhotovenou. Dodatečně (po kontrole) byla pouze opatřena podpisem jednatele žalobkyně. Nicméně pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 25 odst. 1 písm. b) zákona o inspekci práce je rozhodující, že v době kontroly nebyla pracovní smlouva dosud jednou stranou (žalobkyní) podepsána, a v důsledku toho nebyla ani uzavřena. V daném okamžiku tak byly splněny všechny formální znaky daného správního deliktu a dodatečné podepsání smlouvy žalobkyní lze považovat pouze za okolnost polehčující, nikoli odpovědnost vylučující.

Při ukládání trestu za správní delikty je nutno zkoumat i **materiální stránku deliktu**, tedy společenskou škodlivost protiprávního jednání. Z důvodu absence výslovné právní úpravy v této otázce se postupuje analogicky ust. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích. Tento závěr vyplývá např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008 č. j. **7 Afs 27/2008 – 46**, podle kterého *"je proto nutno vzniklou mezeru v zákoně vyřešit pomocí analogie s ustanovením § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tudíž aplikovat materiální korektiv i na jiné správní delikty než přestupky. Vykazuje-li tedy jednání sice formální znaky správního deliktu, které ale nedosahuje určitý minimální stupeň nebezpečnosti, daný zejména povahou chráněného zájmu, nelze je označit jako správní delikt. Správním deliktem je tedy pouze jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti."*

Nelze akceptovat tvrzení žalobkyně, že nemohl v daném případě vzniknout stav právní nejistoty ohledně práv a povinností vyplývajících z pracovněprávního vztahu. Touto námitkou tedy žalobkyně zpochybňuje naplnění materiálního znaku správního deliktu. Soud má za to, že správní orgány požadavku na přezkoumání materiálního znaku správního deliktu dostály. Správní orgán I. stupně i žalovaný poukázaly na to, že v daném případě došlo ke společensky škodlivému jednání. Za něj lze typově považovat jednání, které ohrožuje zájmy chráněné pracovněprávními předpisy, tedy zejména zájem na ochraně zaměstnance. Rovněž v konkrétním případě stav právní nejistoty ohledně vzájemných práv a povinností zaměstnankyně podle názoru soudu mohl vzniknout. Z kontrolního protokolu totiž jednoznačně vyplývá, že zaměstnankyně F. v době kontroly pracovala u žalobkyně a přitom písemné vyhotovení pracovní smlouvy dosud neměla u sebe - neobdržela ho (z důvodu nepodepsání ze strany žalobkyně). Již tímto se nepochybně snižuje ochrana zaměstnance, neboť se nemůže práv obsažených v písemné smlouvě domáhat tak, jako zaměstnanec, který má písemnou smlouvu u sebe. Nadto vznikla nejistota i ohledně toho, zda vůbec a v kterém okamžiku bude smlouva za žalobkyni podepsána.

Je zřejmé, že v projednávaném případě nebyly zjištěny žádné významné konkrétní skutkové okolnosti, které by mohly zpochybnit závěr o naplnění materiální stránky přestupku. Soud odkazuje analogicky na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.9.2012 č.j. **1As 118/2012-23**, podle něhož *„jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti“*.

Podle § 65 odst. 3 s.ř.s. rozhodl-li správní orgán o uložení trestu za správní delikt, může se ten, jemuž byl takový trest uložen, žalobou domáhat též upuštění od něj nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených.

Podle § 78 odst. 2 s.ř.s. rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.

Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti a nepřiměřenosti uložené pokuty, soud ji rovněž neshledal důvodnou. Soud v této souvislosti poukazuje na přílehlavou judikaturu správních soudů, dostupnou na www.nssoud.cz: Např. podle rozsudku NSS ze dne 19.04.2012, čj. **7 As 22/2012 - 23** *"smyslem a účelem modorce (§ 78 odst. 2 s. ř. s.) není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce. V případě sankcí z obecných hledisek méně závažných (zde pokuty ve výši 10 000 Kč) proto bude modorce sankce zpravidla vzácnější než v případě sankcí výrazných."*

Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29.11.2011, čj. **1 A 26/2010 - 64** *"výše sankce za protiprávní jednání musí mít preventivní charakter, a to předně ve vztahu k pachateli. Uložená sankce by měla přiměřeně, ale citelně zasáhnout do majetkové sféry pachatele přestupku tak, aby vedla k důslednějšímu dodržování všech zákonných norem. Preventivní úlohu by měla mít uložená sankce i ve vztahu k ostatním stavebníkům tak, aby je protiprávní jednání odradilo. Správní orgán je při ukládání sankce vázán zákonnými hledisky a těmito hledisky je vázán i soud."*

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 03.04.2012, čj. **1 Afs 1/2012 - 36** *"soudní řád správní umožňuje správnímu soudu zohlednit hledisko přiměřenosti sankce jen v situaci, kdy je soud podle § 78 odst. 2 s. ř. s. na návrh žalobce nadán pravomocí nahradit správní uvážení a výši uložené sankce moderovat a zároveň je správním orgánem uložená sankce zjevně nepřiměřená. Prostor pro zohlednění přiměřenosti ukládané sankce podle § 78 odst. 1 s. ř. s. by byl dán pouze tehdy, pokud by vytýkaná nepřiměřenost měla kvalitu nezákonnosti, tj. v případě, že by správní orgán vybočil ze zákonných mantinelů při ukládání"*

pokuty, jeho hodnocení kritérií pro uložení pokuty by postrádalo logiku, správní orgán by nevzal do úvahy všechna zákonná kritéria, uložená pokuta by byla likvidační apod."

Správní orgány v daném případě, jak vyplývá z výše shrnutého obsahu odůvodnění jejich rozhodnutí, při ukládání pokuty přihlížely ke konkrétním okolnostem případu (druhé porušení zákona a doba, po kterou trval protiprávní stav). Správnost výše uložené pokuty potvrzuje i vyjádření žalobkyně, že pokutu sama nepovažuje za likvidační, ale pouze za citelnou. Z cit. rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. **1 A 26/2010 - 64** vyplývá, že právě takové účinky má ukládaná pokuta vyvolávat.

K tvrzení žalobkyně, že její podnikání je ve ztrátě, soud poukazuje na ust. **§ 75 odst. 1 s.ř.s.**, podle něhož *při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu*. V daném případě je totiž zřejmé, že správní orgány vycházely z poslední známé účetní závěrky žalobkyně, která byla v době jejich rozhodování založena ve Sbírce listin obchodního rejstříku, a podle této účetní závěrky bylo podnikání žalobkyně ziskové.

Po zhodnocení těchto souvislostí a ve světle cit. judikatury zdůvodňující výjimečnou aplikovatelnost soudního moderačního práva se soud nejví pokuta 50.000,- Kč, tedy pokuta uložená v minimální výši ve vztahu k horní hranici zákonné sazby, **zjevně nepřiměřenou** ve smyslu výše cit. **§ 78 odst. 2 s.ř.s.**, tzn. že soud není oprávněn ji dále snižovat, jak žalobkyně v žalobě rovněž navrhla.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.**

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle **§ 60 odst. 1 s.ř.s.**, podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v **§ 103 odst. 1 s. ř. s.** a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 17. února 2015

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková